

PAVEL KOLESNIKOV

BETOVERT DE ZINTUIGEN

19-12-2018

Pianorecital door Pavel Kolesnikov.
Deventer Schouwburg, 18 december
2018

Door Elly van Plateringen

DEVENTER – In 2012 was hij winnaar van de Canadese ‘Honens International Piano Competition’, een interessant concours dat laureaten middels een grote geldsom in de gelegenheid stelt om zich verder te bekwamen. En dat heeft Pavel Kolesnikov gedaan, op vrij eigenzinnige wijze zelfs. Wie van deze uit Siberië afkomstige pianist het grote vuurwerk verwacht, komt van een koude kermis thuis.

Pavel Kolesnikov zoekt het in de verfijning, ja bij vlagen zelfs in het etherische. Ook heeft hij een geheel eigen zienswijze over programmering.

Drie *Intermezzi* van Johannes Brahms (opus 117) vormden zijn leidraad. Met de eerste, in Es (opus 117 nr.1), ging dit recital ongebruikelijk ingetogen van start. Meteen wist Pavel het publiek te grijpen door zijn analytisch heldere en rijk geschaakte interpretatie. Opvallend was het vrije gebruik van de metriek, een bijzonderheid die een rode draad vormde door het hele programma en soms de samenhang toch wel onder druk zette. In dezelfde toonaard vervolgde Kolesnikov met de *Sonate in Es nr. 4 opus 7* van Ludwig van Beethoven.

Een ongebruikelijk integere, verhalende speeltrant, waarin iedere toon genuanceerd bijdroeg aan het totaalconcept, maakte deze vertolking tot een fenomeen waarin bijna Schubertiaanse bezieling werd bereikt.

Alweer bracht een *Intermezzo* van Brahms (opus 117 nr.2) de brug tot stand tot een heel andere wereld. Ditmaal die van de Franse clavicinist Louis Couperin (17^e eeuw), die ooit het hof van Lodewijk XIV bediende. Vooral in de *Suite in A* bereikte Kolesnikov een uitmuntend palet vol kleur, gedegen versieringskunst en onwaarschijnlijke precisie. En gek genoeg deed de sprong vanuit deze Franse barokmuziek naar de hoogromantiek van Peter Tschaikovski helemaal niet vreemd aan!

Van Tschaikovski klonk een selectie uit de *Morceaux* (opus 51 en 72). Dat Kolesnikov een tovenaars is op het instrument, zowel technisch als in articulatie en gradatie, werd eens te meer bevestigd. Maar deze pianist blijft ingetogen, terwijl deze muziek hier en daar toch ook smeekt om wat meer scherts. En daaraan waagt Kolesnikov zich beslist niet. Hij voelt zich meer op zijn plek bij de Brahms waarmee het recital dan ook eindigde: *Intermezzo opus 117 nr.3*. Een prachtig, diep gevoeld en lang uitgesponnen epiloog waarmee Pavel Kolesnikov de zintuigen van ons, de toehoorders, betoverde. Als toegift klonk *opus 117 nr. 1*, de cirkel was rond.